

Η Κοκκινোসκουφίτσα από την ανάποδη (της Μαρίας Γιαννούλα-Κοκκώνα μαθήτριας της Δ2)

Μια φορά κι έναν καιρό σ' ένα απόμακρο χωριό το Κοκκινιστάν όλοι οι πολίτες φορούσαν ρούχα κόκκινα, ρουζ κόκκινο, κραγιόν κόκκινο και γενικά τους άρεσε πολύ το κόκκινο χρώμα. Σε όλους εκτός από έναν κάτοικο: την Κοκκινোসκουφίτσα που αντίθετα με τ' όνομά της μισούσε το κόκκινο.

Η Κοκκινোসκουφίτσα έκανε όλα τα' αντίθετα, δηλαδή φορούσε ρούχα άσπρα και γαλάζια, κίτρινα, πορτοκαλί και τριανταφυλλί, κίτρινα και μαρουλί. Όλα τα χρώματα τα ήθελε εκτός απ' το κόκκινο. Οι γονείς της είχαν απελπιστεί μέχρι που την κλείδωσαν σε ένα μπουντρούμι με ντομάτες για φαγητό. Εκείνη όμως τις ντομάτες τις πετούσε στον τοίχο ελπίζοντας πως θα έπαιρναν άλλο χρώμα.

Μία μέρα η Κοκκινোসκουφίτσα μην έχοντας άλλη επιλογή δραπέτευσε απ' το σπίτι της μέσα απ' την αυλή. Ευτυχώς για εκείνη δεν την πρόσεξε κανείς. Όπως περπατούσε αμέριμνη στο διπλανό δάσος, βρέθηκε μπροστά της ένας λύκος. Αυτός ο λύκος όμως δεν ήταν όπως οι άλλοι λύκοι που έτρωγαν κρέας και γιαγιάδες. Εκείνος φορούσε παπιγιόν, ένα ριγέ καπέλο και πουκάμισο. Ύστερα ρώτησε το κοριτσάκι προς τα πού πήγαινε κι εκείνη απάντησε πως πάει οπουδήποτε μακριά από το Κοκκινιστάν.

Έκπληκτος ο λύκος αναρωτήθηκε, γιατί κάποιος να ήθελε να φύγει μακριά από αυτόν τον ωραίο τόπο. Μόλις τ' άκουσε αυτό η Κοκκινোসκουφίτσα κοκκίνισε και φώναξε στο αυτί του λύκου:

-ΓΙΑΤΙ ΕΙΝΑΙ ΧΑΛΙΑΑΑΑ!

Και ο λύκος σχεδόν κουφός είπε:

-Εγώ θα έδινα τα πάντα για να μείνω στο όμορφο χωριό σου.

Κι εκείνη του αποκρίθηκε:

-Και τι ξέρεις εσύ; Έχεις πάει ποτέ;

-Όχι αλλά σίγουρα είναι καλύτερα απ' τη γκρι πόλη την Αθήνα, είπε ο λύκος.

-Γκρι πόλη; αναρωτήθηκε η Κοκκινোসκουφίτσα.

-Γιατί δεν το' χεις ξανακούσει αυτό το θλιβερό χρώμα; είπε ο λύκος.

-Όχι, έχω ακούσει πράσινο, τριανταφυλλί αλλά ποτέ μου αυτό το γκρι. Θέλω να με πας εκεί αφού είναι ένα χρώμα που θα μου αρέσει πολύ, απάντησε εκείνη.

-Μα όχι, μην το κάνεις αυτό το λάθος. Είναι μια πόλη όλο καυσαέριο χωρίς χρώμα, χωρίς πράσινο. Μόνο μεγάλες πολυκατοικίες έχουν απομείνει που κρύβουν τον

ουρανό και τ' αστέρια. Μόνο το 7^ο Δημοτικό είναι ωραίο και ο Παρθενώνας. Τίποτα άλλο, απάντησε παραγμένος ο λύκος.

-Πολύ που μ' ένοιαξε εγώ θα πάω, επέμενε η Κοκκινσκοουφίτσα.

-Εντάξει αλλά θα έρθω μαζί σου, γιατί είναι επικίνδυνο.

-Ωραία αλλά βιάσου, είπε εκείνη.

Τότε άρχισαν για το μεγάλο ταξίδι τους. Ο λύκος σε όλη τη διαδρομή έλεγε και ξανάλεγε στην Κοκκινσκοουφίτσα για τις διαφορές του Κοκκινιστάν και της Αθήνας αλλά και πως το κόκκινο είναι ένα χρώμα φωτεινό και χαρούμενο ενώ το γκρι ένα χρώμα θλιβερό και καθόλου χαρούμενο.

Όμως η Κοκκινσκοουφίτσα δεν άκουγε τι της έλεγε, γιατί φανταζόταν την Αθήνα σαν ένα όνειρο με χρώματα καταπληκτικά και φαντασμαγορικά με σπίτια ξύλινα, με πάρκα, με πολύχρωμα λουλούδια και όμορφες αυλές αλλά στην πραγματικότητα ήταν μόνο στη φαντασία της. Δεν ήταν αλήθεια. Για την ακρίβεια αυτά που φανταζόταν, αν εξαιρέσουμε τα μικρά σπιτάκια που ήταν στην παλιά Αθήνα, όλα τα άλλα είχαν αλλάξει.

Μετά από δύο μερόνυχτα έφτασαν στην Αθήνα και μόλις την είδε και έκανε μια δυο βόλτες κατάλαβε το λάθος που είχε κάνει και έτρεξε στο λύκο ζαλισμένη απ' το καυσαέριο κι άρχισε να τον παρακαλάει να την πάει πίσω. Εκείνος χωρίς να χάνει χρόνο της υποσχέθηκε ότι θα τη γύριζε πίσω, αν του έκανε μια χάρη. Η Κοκκινσκοουφίτσα χωρίς να ακούσει τη χάρη συμφώνησε και έφυγαν γρήγορα γρήγορα από τη μεγάλη πόλη.

Ύστερα από μία μέρα έφτασαν και οι γονείς της που τους αγκάλιασε με λαχτάρα και αυτή από εκείνη τη στιγμή εκτίμησε ό,τι είχε και άλλαξε χαρακτήρα. Αλλά δεν ήταν μόνο αυτή η αλλαγή, γιατί η χάρη ήταν να μείνει μαζί με τον καλό λύκο και να είναι αχώριστοι.

Από τότε η Κοκκινσκοουφίτσα σταμάτησε να αναζητά αυτά που δεν είχε κι άρχισε να βλέπει τι σημαντικό είχε στη ζωή της όπως θα έπρεπε να κάνουν όλοι να εκτιμούν δηλαδή τους φίλους κι όλα τ' άλλα καλά που έχουν. Και από τότε όλοι έζησαν καλά κι εμείς καλύτερα!

Η Κοκκινσκοουφίτσα από την ανάποδη (του Σταύρου Μπελιά μαθητή της Δ2')

Μια φορά κι έναν καιρό σε ένα μεγάλο δάσος δίπλα από ένα μικρό χωριουδάκι ζούσε μια αγέλη λύκων. Μέσα σ' αυτήν την αγέλη υπήρχε και μια οικογένεια λύκων: η μαμά, ο μπαμπάς και το μικρό τους το λυκάκι.

Μια μέρα η γιαγιά λύκαινα αρρώστησε από ιλαρά. Το λυκάκι έπρεπε να πάει με το καλαθάκι του στο σπίτι της άρρωστης γιαγιάς του και να της πάει φαγητό.

-Ένα φράγκο η βιολέτα, τσιγκολελέτα, πράσινα κουφέτα, σιγοτραγουδούσε στο δρόμο.

Εκείνη τη στιγμή πετάγεται από ένα ξέφωτο η Κοκκινσκοουφίτσα με την κατακόκκινη κουκούλα της.

-Αααααα! Φύγε, είμαι πολύ νέος για να πεθάνωωωω! Μπούχουχου... τσίριξε το λυκάκι.

-Βρε, βρε, βρε σαν τα χιόνια! Καιρό είχα να δω λύκο και ειδικά λυκάκι. Πώς έτσι μόνος σου; ρώτησε απειλητικά η Κοκκινσκοουφίτσα, κουβαλώντας πάντα μαζί της την καρραμπίνα της.

-Πα... πάω στην άρρωστη για...γιαγιά μου! απάντησε φοβισμένα το λυκάκι.

-Εντάξει. Χμ...Χα χα!

Το λυκάκι συνέχισε το δρόμο του φοβισμένο. Φυσικά η Κοκκινোসκουφίτσα το ακολουθούσε συνέχεια. Ξαφνικά ακούστηκε ένας πολύ δυνατός κρότος και ένα σκοτωμένο πουλί βρέθηκε στα πόδια του μικρού λύκου. Εκείνο άρχισε να τρέχει μακριά φοβισμένο μήπως βρει την ίδια τύχη του πουλιού.

Το λυκάκι συναντάει μπροστά του το λύκο-φύλακα. Είναι ένας τεράστιος κατάλευκος λύκος δύο μέτρων.

-Να προσέχεις, γιατί υπάρχουν πολλοί κυνηγοί εδώ πέρα, λέει στο λυκάκι.

-Ευχαριστώ, αποκρίνεται εκείνο με ανακούφιση.

Η Κοκκινোসκουφίτσα εν τω μεταξύ φτάνει πρώτη στο σπίτι της γιαγιάς λύκαινας και την τραυματίζει βαριά με μια τουφεκιά. Τη βάζει σε ένα αγροτικό και φεύγει.

Όταν όμως περνάει το δάσος της επιτίθενται και οι πενήντα αγέλες μαζί, κάπου 2.500 λύκοι.

Αναποδογυρίζουν το αυτοκίνητο, χτυπούν θανάσιμα την Κοκκινোসκουφίτσα και προσφέρουν τις πρώτες βοήθειες στην τραυματισμένη γιαγιά λύκαινα. Έτσι έζησαν όλες οι αγέλες καλά κι εμείς καλύτερα!

Η Κοκκινোসκουφίτσα από την ανάποδη **(της Γεωργίας Κουνάνη μαθήτριας της Δ2)**

Μια φορά κι έναν καιρό σ' ένα τρομαχτικό και σκοτεινό λιβάδι ζούσε η Κοκκινোসκουφίτσα.

Η Κοκκινোসκουφίτσα ήταν άταχτο κορίτσι. Μισούσε τα ζώα και τα φυτά: δηλαδή τα πείραζε, τους έβαζε κοκκινοπαγίδες και τα κυνηγούσε για να τα φοβίσει.

Μια μέρα αποφάσισε να πάει στο δάσος για να τρομάξει τα ζώα. Εκεί είδε από μακριά τον καλόκαρδο λύκο και θέλησε να του κάνει μια πλάκα. Δηλαδή ήταν ευγενική μαζί του, έπαιζαν μαζί, διασκέδαζαν και χόρευαν. Όμως ο λύκος πείνασε κι η Κοκκινোসκουφίτσα του έδωσε το δικό της φαγητό. Φρόντισε όμως να βάλει μπόλικο πιπέρι στο γεύμα της πρώτα. Ο λύκος μόλις το έφαγε, άρχισε να τρέχει για να βρει νερό.

Η Κοκκινোসκουφίτσα ήταν χαρούμενη και γελούσε συνεχώς για το κατόρθωμά της. Ο λύκος έπεσε μέσα στο ποτάμι για να πει νερό. Μετά από όλο αυτό το περιστατικό ο λύκος κάλεσε όλα τα ζώα του δάσους σε συμβούλιο για να δουν τι θα κάνουν με την Κοκκινোসκουφίτσα, διότι είχε δημιουργήσει πολλά προβλήματα σε όλα τα ζώα.

Έτσι αποφάσισαν στη μεγάλη γιορτή της Άνοιξης να μην την καλέσουν.

Όταν έφτασε η γιορτή η Κοκκινোসκουφίτσα ήταν ολομόναχη και ζήλευε τα υπόλοιπα ζώα που ήταν παρέα και διασκέδαζαν.

Όπως καθόταν κάτω από ένα μεγάλο δέντρο, ήρθε από πάνω της μια σοφή κουκουβάγια και της είπε: «Με αυτή τη συμπεριφορά που έχεις δε θα σε κάνει κανείς παρέα.»

Η Κοκκινσκουφίτσα τότε σκέφτηκε τα σοφά λόγια της κουκουβάγιας κι αμέσως πήρε την απόφαση να αλλάξει συμπεριφορά και να γίνει αγαπητή από τα ζώα. Τα ζώα μετά από μεγάλη προσπάθεια δέχτηκαν να γίνουν φίλοι της. Έτσι έζησαν αυτοί καλά κι εμείς καλύτερα!